Όχι στην ζωή τής ευκολίας! (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 28 Σεπτεμβρίου, 2020

Δὲν τὸ συζητᾶμε, καλοί μου φίλοι. Ἕνα ἀπ’ αὐτὰ ποὺ διακρίνει τὴν ἐποχή μας εἶναι ἀσφαλῶς καὶ **ἡ εὐκολία**. Ἐξ ἄλλου ὅλα σήμερα σ’ αὐτὸ κατατείνουν. Στὸ πῶς θὰ γίνονται τὰ πάντα, ὅλο καὶ πιὸ εὔκολα καὶ ἄνετα. Καὶ γι’ αὐτὸ ἄκοπα, ἄμοχθα, ἀνίδρωτα, ἀνώδυνα. Καὶ βέβαια σὲ χρόνο μηδέν!

Μέχρι πρότινος εἴχαμε τὰ κουμπιά. Ἢ καὶ τὰ κλίκ. Τώρα ἔχουμε τήν… ἀφή! Καὶ δὲν εἶναι ὅτι καταργήθηκαν λίγο ὥς πολὺ τὰ πληκτρολόγια, εἶναι ὅτι καὶ τὰ αὐτοκίνητα ἄρχισαν νὰ κινοῦνται χωρὶς ὁδηγούς, οἱ ἠλεκτρικὲς συσκευὲς νὰ λειτουργοῦν μονάχα μὲ τὴ φωνή μας κ.λπ.

Τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ψηφιακὴ ἐπανάσταση, ὅπως ἀποτυπώνεται μὲ τὸ διαδίκτυο, τὰ λεγόμενα «ἔξυπνα κινητὰ» καὶ τὴν κοινωνικὴ δικτύωση; Ὅλα γίνονται πανεύκολα μέσῳ αὐτῶν. Ἀπὸ τὶς συναλλαγὲς στὶς τράπεζες, τὸ κλείσιμο ἀεροπορικῶν εἰσιτηρίων, τὶς ἀγορὲς προϊόντων, τὸ ἄκουσμα μουσικῆς, τὴ διασκέδαση, τὴν ἐνημέρωση κ.λπ. κλπ.

* * *

Εἶναι ἐπόμενο πλέον ἡ εὐκολία νὰ εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀξία! Οἱ ἀποφάσεις μας νὰ λαμβάνονται μὲ βάση αὐτήν. Καὶ ἡ ζωή μας ἀσφαλῶς νὰ ρυθμίζεται ἀπ’ αὐτήν. Καὶ μάλιστα καθοριστικά! Ὅλο τὸ μυστικὸ βρίσκεται σὲ τούτη τὴ φράση τοῦ Ἰβὰν Γουΐλιαμς, συνιδρυτῆ τοῦ Twitter: «Ἡ εὐκολία ἀποφασίζει γιὰ τὰ πάντα». Ἑπομένως καὶ γιὰ μᾶς. Μὲ τὴν ἔννοια ὅτι μᾶς διαπλάθει καὶ μᾶς διαμορφώνει.

Ἰδιαίτερα αὐτὸ συμβαίνει στὴ νέα γενιά. Αὐτὴν ποὺ γεννήθηκε μέσα σ’ αὐτὸν τὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῆς εὐκολίας. **Ἡ εὐκολία τὴν μαθαίνει νὰ μὴ μοχθεῖ γιὰ τίποτα καὶ νὰ ἀπεχθάνεται ὅ,τι ἔχει κόπο.** Ἡ εὐκολία εἶναι ἐκείνη ποὺ τὴν ἀποτρέπει ἀπὸ κάθε ἀγῶνα καὶ τῆς δημιουργεῖ ὁλοκάθαρα τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ δράση! Δὲν εἶναι τυχαῖο πὼς ἂν ρωτήσεις σήμερα ἕνα παιδὶ «τί σοῦ ἀρέσει νὰ κάνεις», θὰ σοῦ πεῖ τοῦτο τὸ φοβερό: «Τίποτα»!

Ἑπόμενο εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν σὲ κάτι. Ἀκόμη καὶ στὸν πιὸ εὔκολο πειρασμό. Εἶπαν πολὺ ὡραῖα ὅτι, «ὅσοι τολμοῦν νὰ ἀντισταθοῦν σήμερα εἶναι λίγοι καὶ συνήθως ἄνω τῶν 35 ἐτῶν». Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα!

Ἐπιπλέον **ἡ εὐκολία ἔχει μάθει τὴ νέα γενιὰ νὰ τὰ θέλει ὅλα καὶ τώρα!** Κι ἂν δὲν τὰ ἔχει ὅλα καὶ ἀμέσως, εὔκολα ἀπογοητεύεται καὶ τὰ χάνει. Ἤ καὶ χάνεται;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι **ἡ ἄνεση τῆς εὐκολίας μᾶς ἔμαθε ὅλους νὰ μὴν ἔχουμε καμμία ὑπομονὴ γιὰ τίποτα**. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ χάνουμε ὅλα, ἀλλὰ καὶ χανόμαστε σὲ ὅλα. Οἱ νίκες, βλέπετε, καὶ τὰ ἔπαθλα δὲν ἔρχονται μὲ τὰ κλὶκ ἢ καὶ τὸ ἄγγιγμα στὶς ὀθόνες, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονή. **Ἡ δὲ ἀνυπομονησία ποὺ τόσο πολὺ μᾶς καλλιεργεῖ ἡ εὐκολία, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν**. Ναί!

Ἔλεγε κάποιος γέροντας: «Οἱ ἀνυπόμονοι δὲν ἔχουν χάρη πνευματική, ἀφοῦ χαρακτηρίζονται ἀπὸ λύπη, θλίψη, στενοχώρια, κατάθλιψη, μελαγχολία καὶ ἀπογοήτευση».

Δὲν εἶναι τυχαῖο ποὺ στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐκεῖνο ποὺ εὔχονται εἶναι «καλὲς ὑπομονές!»

Τί νὰ πεῖ κανεὶς καὶ γιὰ τὸ εὔκολο πέρασμα ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ἀπ' τὸ ὡραῖο στὸ χυδαῖο, ἀπ' τὸ ὑψηλὸ στὸ χαμηλό, ἀπὸ τὸ ἐνάρετο στὸ ἁμαρτωλό;

* * *

Ἡ εὐκολία, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τεχνολογίας, ἔχει ἀσφαλῶς καὶ τὴν καλή της πλευρά. Δὲν τὴν ἀπορρίπτουμε τελείως. Ὅμως ἔχει καὶ τὴν ἄλλη, στὴν ὁποία στεκόμαστε κι εἶναι αὐτὴ ποὺ συζητᾶμε. Γιατί αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ διαβρωτικὲς καταστάσεις, ὅπως θὰ τὶς λέγαμε.

Ἕνα πρόχειρο παράδειγμα αὐτῶν εἶναι ἡ τηλεόραση. Ὅλοι τὸ λέμε πιά. Ὁ καναπές, μὲ τὴν τηλεόραση ἀπέναντι, σκοτώνει τὴ ζωή! Ὁ τηλεθεατὴς – ἰδιαίτερα ἂν εἶναι γιὰ πολλὲς ὧρες καθηλωμένος ἐκεῖ – ὑπάρχει μέν, ἀλλὰ δὲν ζεῖ! Μάλιστα ὅποιος μπορέσει καὶ πάρει τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ τὴν ἔχει κλειστή, μὲ ἔκπληξη διαπιστώνει, ὅτι ξαφνικὰ ἡ ζωή του ἀποκτᾶ νόημα, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σαφῶς σπουδαιότερα πράγματα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει!

Ὡς καὶ καλύτερος ἄνθρωπος γίνεται ἀκόμη, ἀφοῦ ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὴν σαχλαμάρα, τὴν κακογουστιά, τὴ χυδαιότητα, τὴν ἔκπτωση τῶν ἀξιῶν, τὴν ἀποθέωση τῆς κενότητας, τὴν πλύση ἐγκεφάλου κ.λπ. Κάποια δὲ στιγμὴ διαπιστώνει καὶ τοῦτο: Ὅτι ἐπιτέλους ἀπέκτησε διαφορετικὴ ἄποψη ἀπ' αὐτὴν τῆς τηλεόρασης!!! Καὶ τί μεγάλη πρόοδος εἶναι αὐτή! Αὐτὸ κι ἂν εἶναι λύτρωση ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν εὐκολία!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ κάθε **ἐξάρτησή μας ἀπὸ τὴν σύγχρονη τεχνολογία**. Ἡ ὁποία πάντοτε μᾶς καθηλώνει, ἐκεῖ μέσα στὴν εὐκολία ποὺ ἄπλετα μᾶς παρέχει. Καὶ πῶς νὰ δράσει καὶ νὰ κινηθεῖ κανεὶς δυναμικά, ὅταν ὅλα τὰ ἔχει στὴν ὀθόνη ἀκόμη

καὶ αὐτοῦ τοῦ κινητοῦ του;

* * *

Ἀσφαλῶς **αὐτὸς ποὺ δὲν κοπιάζει γιὰ τίποτα, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ παθαίνει εἶναι νὰ χάσει τὰ σπουδαιότερα μαθήματα τῆς ζωῆς, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαθήματα ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸν ἀγῶνα, τὸν κόπο, τὸν μόχθο, τὴν ἐπιμονὴ καὶ βέβαια ἀπ' τὴν ὑπομονή**.

Εἶπαν πολὺ ὡραῖα: «Ἂν ἀπομακρύνουμε τοὺς βράχους ἀπὸ τὴν κοίτη θὰ χάσει τὸ ποτάμι τὸ τραγούδι του. Κι ἂν ἐξαφανίσουμε τὶς δυσκολίες ἀπ' τὴ ζωή θὰ χάσει τὴν ἀγωνιστικότητά της». Σπουδαῖος καὶ τοῦτος ὁ λόγος: «Τὸ ψωμὶ τὸ ζυμωμένο μὲ ἱδρῶτα, εἶναι πιὸ νόστιμο ἀπὸ τὸ ζυμωμένο μὲ μέλι». Ὅπως καὶ τοῦτος τοῦ Σοφοκλῆ: «Χωρὶς κόπο, τίποτα δὲν εὐδοκιμεῖ».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ **Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας** ἀναφέρει: «Πάντοτε **πρὶν ἀπ' τὰ ἐξαίρετα χαρίσματα προηγοῦνται ὁπωσδήποτε οἱ κόποι**. Γιατί κανένας δὲν ἀπόκτησε τὰ κάλλιστα βραβεῖα χωρὶς ἱδρῶτα»

Τονίζει ὑπέροχα ὁ **ἱ. Χρυσόστομος**: «Ἂν δὲν ὑπάρξει πειρασμός, δὲν ὑπάρχει οὔτε στεφάνι. Ἂν δὲν ὑπάρξουν ἀγῶνες δὲν θὰ ὑπάρξουν οὔτε βραβεῖα. Ἂν δὲν ὑπάρξουν σκάμματα, δὲν ὑπάρχουν καὶ τιμές. Ἂν δὲν ὑπάρξει θλίψη, δὲν θὰ ἔχουμε οὔτε ἄνεση. Ἂν δὲν ὑπάρξει χειμώνας, δὲν θὰ ὑπάρχει θέρος». Καταλήγει δὲ σὲ τοῦτο: «**Ἀπὸ τίποτα δὲν ἀχρηστεύεται τόσο ἡ ἀνθρώπινη φύση, ὅσο ἀπ' τὴν ἄνεση**».

Νὰ κι ἕνα ὡραῖο παράδειγμα ποὺ ἀναφέρει ἐπ' αὐτῶν:

«Ποιὸς ἵππος εἶναι χρήσιμος, ἐκεῖνος ποὺ κάνει ἀπολαυστικὴ ζωή ἢ ἐκεῖνος ποὺ γυμνάζεται; Ποιὸ πλοῖο εἶναι χρήσιμο, ἐκεῖνο ποὺ πλέει ἢ ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀδράνεια; Ποιὸ νερὸ εἶναι χρήσιμο, ἐκεῖνο ποὺ τρέχει ἢ τὸ στάσιμο; Ποιὰ σιδερένια ἐργαλεῖα εἶναι χρήσιμα, ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται σὲ κίνηση ἢ αὐτὰ ποὺ δὲν προσφέρουν ἔργο; Δὲν εἶναι τὰ μὲν πρῶτα λαμπερὰ καὶ μοιάζουν μὲ ἄργυρο, τὰ δὲ ἄλλα γεμίζουν ἀπὸ σκουριὰ καὶ εἶναι παντοῦ ἄχρηστα, καὶ καταφθείρεται ἕνα μέρος τῆς οὐσίας τους; Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ψυχὴ ποὺ μένει ἀδρανής. Ἕνα εἶδος σκουριᾶς ἁπλώνεται ἐπάνω της καὶ ἐξαφανίζει καὶ τὴ λαμπρότητα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Μὲ ποιὸ πρᾶγμα θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ καθαρίσει αὐτὴ τὴ σκουριά; Μὲ τὴν ἀκόνη τῶν θλίψεων. Αὐτὲς καθιστοῦν τὴν ψυχὴ χρήσιμη καὶ κατάλληλη γιὰ ὅλα. Γιατί πές μου, πῶς θὰ μπορέσει ν' ἀποκόψει τὰ πάθη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κόψη της ἔχει χοντρύνει καὶ λυγίζει ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ μόλυβδος; Πῶς θὰ πληγώσει τὸ διάβολο;»

* * *

Κι εἶναι ἀλήθεια πὼς **ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς εὐκολίας ποὺ φέρνει στὴ ζωή μας τὴ σωματικὴ νωθρότητα, καταλήγει στὸ νὰ φέρνει στὴ ζωή μας καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ νωθρότητα, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσει ἀκόμη καὶ ὥς τὴν κατάθλιψη**, κατὰ τοὺς εἰδικούς.

Ἔλεγε ὁ Ἅγιος Παΐσιος: «Ὅσο κάθεται κανείς, τόσο χαλαρώνει. Ὅσο δουλεύει, τόσο δυναμώνει. Ἐκτός τοῦ ὅτι διώχνει τὴ μούχλα μὲ τὴν δουλειά, βοηθιέται καὶ πνευματικά. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ φθάσει νὰ χαίρεται ὁ ἄνθρωπος περισσότερο ἀπὸ τὴν κακοπάθεια, παρὰ ἀπ’ τὴν καλοπέραση. Ἂν ξέρατε πῶς ζοῦν μερικὰ γεροντάκια ἐκεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ καὶ τί χαρὰ νοιώθουν»!

Καὶ συνεχίζει μὲ τὰ ἑξῆς: «Ἡ σκληρότητα στὴ ζωή μας γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, φέρνει στὴν καρδιὰ τὴν τρυφεράδα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ θεῖες ἡδονὲς γεννιοῦνται ἀπὸ τὶς σωματικὲς ὀδύνες. Οἱ Πατέρες ἔδωσαν αἷμα καὶ ἔλαβαν πνεῦμα. **Μὲ ἱδρῶτα καὶ κόπο πῆραν τὴ χάρη. Πέταξαν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸν βρῆκαν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ**»

Στ’ ἀλήθεια, **ποιὸς ἁγίασε μὲ τὴν εὐκολία;** Τί ὑπέφεραν ὅλοι οἱ ὁμολογητὲς καὶ οἱ μάρτυρες! Καὶ τοῦτο γιατί δὲν ὑπάρχει ἁγιότητα χωρὶς κόπο. «Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Γι’ αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ Πατέρες μᾶς τονίζουν τοῦτο: «Μὴ προσκυνοῦμε τὴν ἀνάπαυση»!

Ἀνάλογος εἶναι καὶ τοῦτος ὁ λόγος τοῦ **Μ. Βασιλείου**: «Ὑπάρχει ὑγεία προερχομένη ἀπ’ τοὺς κόπους, καὶ σωτηρία ἀπ’ τοὺς ἱδρῶτες».

Μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Χριστὸς ὑποσχέθηκε θλίψεις καὶ δοκιμασίες στοὺς μαθητές Του, δηλαδὴ τὴ **σταυρικὴ πορεία**. Κατὰ τὸν **Ἅγ. Ἰσαὰκ τὸν Σύρο**, «Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι καθημερινὸς σταυρός. **Κανένας μὲ ἄνεση δὲν ἀνέβηκε στὸν οὐρανό**». Ἀναφέρει ὑπέροχα καὶ ὁ **Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος**: «Τὸν Σταυρὸ φέρω στὸ σῶμα μου, τὸν Σταυρὸ ἔχω στὴν πορεία μου, τὸν Σταυρὸ ἔχω στὴν καρδιά μου, ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ δόξα μου». Νὰ γιατί ἀναρωτιέται ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ὁ Κύριός σου σταυρώθηκε, κι ἐσὺ ἐπιζητεῖς τὴν ἄνεση; Ὁ Κύριός σου καρφώθηκε στὸ Σταυρό, κι ἐσὺ ζεῖς μὲ πολυτέλεια;».

* * *

Εἶναι ἀλήθεια, παιδιά, ὅτι αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀποδυναμώνει δὲν εἶναι οἱ δυσκολίες, εἶναι σαφῶς οἱ εὐκολίες καὶ οἱ ἀνέσεις. «Ἀπὸ τίποτα δὲν ἀχρηστεύεται ἡ ἀνθρώπινη φύση, ὅσο ἀπ’ τὴν ἄνεση», θὰ μᾶς πεῖ καὶ πάλι ὁ **ἱ. Χρυσόστομος**. Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε ὁ σωστὸς δρόμος εἶναι μόνον ὁ ἀνήφορος. Μὴ ξεχνᾶμε δέ, πὼς ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ποδήλατό μας στέκεται ὄρθιο μόνον ὅταν κινεῖται. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ αὐτὸν ποὺ ἀγωνίζεται. Ὁπότε ἀρνούμενοι τὴν εὐκολία, ὁπωσδήποτε ὁ στίβος εἶναι ἡ

θέση μας, μέσα ἀπ’ αὐτὸν προέρχεται τὸ μέλλον μας, ἡ προοπτική μας. Καὶ μάλιστα στὶς αἰώνιες διαστάσεις της.

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος"*)*